

Сърдце, очи, тукъ трѣбва да претръпнатъ,  
 Катъ стомана да бждатъ твърди  
 Предъ всички мжки, скръбъ и теглила.  
 Нима не помнишъ, силно какъ желаеше  
 Да видишъ бунтъ, войскари, огънь, кръвъ?  
 И казваше, че ти не би трепнала,  
 Когато видишъ края — лошъ иль харенъ —  
 Що чака насъ, бунтовниците смѣли.  
 Нима не помнишъ още, що ми каза —  
 Че жалишъ много, гдето нѣмашъ братъ,  
 Да гледашъ какъ подъ знамето на бунта  
 За своя роденъ край ще мъртавъ падне?  
 А днесъ, кога баща ти, азъ и ти,  
 Салъ туй остава ни да сторимъ — плачешъ!...

**Босилка.**

Млъкни! Прости, че паднахъ малодушно;  
 Забравихъ, тукъ че бежанци сме клѣти!  
 Стори ми се, че още съмъ дома,  
 Че слушамъ татка, веселъ седналъ въ пруста,  
 Хайдушка, бойна пѣсень да запѣва!...  
 Сега — какво остава ни да правимъ?  
 Кажи ми салъ, готова съмъ на всичко!

**Недялко**

Азъ другъ, честитъ животъ ти готвехъ, скжпа!...

**Босилка**

Отъ този по-честитъ не търся азъ;  
 Доволна съмъ, макаръ скиталци бедни  
 Въ незнаенъ край, — нали ще бждемъ двама!  
 Ако пъкъ злата участъ смъртъ ни готви,  
 То що по-хубаво отъ туй — двамина, —  
 Единъ до другъ снагитъ си да сложимъ.

**Недялко.**

Босилке мила, моя годенице,  
 Това отъ тебъ съмъ всякога очаквалъ!